

betydningsfulde Mangler. Det er allerede fremhævet af det ærede Medlem fra Æbeltoft, som jeg nævnede før, at Finansministeren turde være for sangvinsk overfor Spørgsmaalet om, hvor stort et Nettoudbytte denne Skat vilde give. Det er rigtigt, at Aaret 1913 ikke er særlig egnet til at tjene til Grundlag for Beregninger herom, thi dette var et udpræget Haussekonjunkturaar, hvor Publikums og Outsideres Deltagelse paa Københavns Børs var særdeles stor, ekstraordinær stor, og gaar man blot faa Aar tilbage, altsaa til 1909, faar man et helt andet Billede. For det andet er Beregningerne af særdeles løs Art. Disse Skøn, hvorefter der fradrages $\frac{1}{3}$ af Omsætningen som den, der foregaar imellem Banker og Vekselerere som Kommissionærer, og hvor man endvidere i den samlede Omsætning fradrager $\frac{1}{10}$ for Obligationer, er ganske løse. Meget sagkyndige Mænd fra Børsen, som har haft Lejlighed til som ædruelige Iagttagere at følge disse Forhold paa nært Hold, mener, at disse Skøn ikke er vel trufne, og at det nok skal vise sig, at man kommer til betydeligt mindre Resultater, end man havde forudsat.

Men endelig vil jeg gøre opmærksom paa et Forhold af den største Betydning, og det er, at under de nærværende Forhold er Aktiekurserne drevne op til en Højde, som man ikke kan paaregne, at de vil holde sig paa, man kan snarere med Sikkerhed sige, at saa snart disse Forhold ophører, vil der komme en rapid Nedgang, og Niveauet vil fæstne sig paa et betydeligt lavere Standpunkt end nu. Naar det derfor hedder i Motiverne Sp. 2197: „Det ligger i Sagens Natur, at der med en Stigning i Aktiernes Kurs følger en tilsvarende Opgang i Udbyttet af Skatten“, er det ikke en særlig træffende Bemærkning, fordi man skulde have henledt Opmærksomheden paa lige det omvendte, at det ligger i Sagens Natur, at naar Aktiernes Kurs gaar ned efter, vil der følge en tilsvarende Nedgang i Udbyttet, og det er det, vi kommer til at staa overfor, det bliver et Faktum. I dette Øjeblik ligger Dampskibsaktierne — jeg tager det i grove Træk — i Niveau af 240 pCt., under normale Forhold vilde de maaske ikke staa stort højere end 120 pCt., og dette vil betyde en overordentlig stor Nedgang i Skatten. Sagen er nemlig, at man Gang paa Gang i Børsernes Historie har set, at den store Børsomsætning kommer kun, naar Publikum i største Omfang deltager i Børshandelen, eller rettere i Omsætning

gen af Børspapirer, thi det behøver ikke at foregaa paa selve Børsen, og det har hidtil næsten altid vist sig at være i Opgangsperioder, i Hausse-Perioder, at den almindelige Mand har givet sig til at spekulere. Han giver sig kun til at spekulere, naar han kan spekulere à la hausse. At man overhovedet kan spekulere i nedadgaaende Priser, ligger den almindelige Bevidsthed fjernt, og det kræver ogsaa en mere indviklet Teknik. Man ser overalt den Egenommelighed, at Publikums Deltagelse afhænger af, om der er Hausse, og naar en saa stor Hausse-Periode afløses af en Baisse-Periode — og vi staa sikkert, naar denne Krig ender, overfor en stor Baisse-Periode, i alt Fald kortere eller længere Tid efter Krigens Ophør —, er der ingen Tvivl om, at man vil kunne se, at Publikums Deltagelse paa een Gang er bortskaaet som med en Kniv, den eksisterer slet ikke, man synker pludselig tilbage til den rent professionelle Omsætning, til den legitime Spekulation. Dette vil dog have den betydningsfuldeste Indflydelse paa Udbyttet af denne Skat.

Det eneste, man saa kan være sikker paa bliver staaende tilbage, er Omkostningerne ved Kontrollen, og derom er der rigtigt blevet sagt, at det maa vi have meget nøje Rede paa, thi derom gives der i Lovforslaget lidt for korte Antydninger. Det hedder i § 12, at Tilsynet „udøves gennem særligt beskikkede Tilsynsmænd. Nærmere Regel for Tilsynsmændenes Beskikkelse, Virksomhed og Honorar fastsættes af Finansministeren“. Og dermed skal sammenstilles § 21, hvor der staaer, at „Finansministeren bemyndiges til at afholde den med Gennemførelsen af denne Lov i øvrigt forbundne Udgift“. Vi kan jo ikke komme til noget, som i højere Grad end dette er ministeriel Enevælde, en Aflevering af Bevillingsmyndigheden til Finansministeren. Det turde dog vistnok være bedre end at gøre det fuldkomne Spring ud i Mørket, som dette Lovforslag finansielt betyder, at faa Rede paa, hvad Ministeren har tænkt sig, at disse Honorarer nogenlunde kunde løbe op til. Og jeg vil i saa Henseende gerne sige, at hvis der skal være en saadan Kontrol, som der her er Tale om, med disse Tilsynsmænd, som ret hyppigt — for ellers har det ikke noget at betyde — skal indfinde sig i alle disse Banker og hos alle disse Vekselerere og blade alle disse Blankethæfter igennem, gøre Notitser og derefter jævnføre dem med Bøger og Regnskaber, altsaa gennemgaa hele Forretningen, er det et ret